

CHƯƠNG 01

Họa Đồ Ba Mảnh

T

rời chuyển sang đông chưa được bao lâu đã gặp cơn đại tuyết, ra đường gió quất vào mặt như những lưỡi dao cắt thịt cắt da. Chung quanh chỉ một màu tuyết trắng vươn xa vạn lý. Mới đây chưa lâu, gió thu trút lá vàng rụng đầy mặt đất, chỉ qua một đêm tuyết xuống đã không còn chút vết tích nào.

Trấn Sơn Quan nằm trong thế giới bao la trắng xóa ấy. Vì trấn nằm dưới chân Ma Thiên Lĩnh trùng điệp, nên những ngày đông hàn này, trở thành nơi dừng chân lý tưởng cho thương khách.

Trong trấn chưa có đến ngàn hộ dân cư, nhưng ở quan ngoại, đã được xem là trấn lớn. Những cơn tuyết lớn đã ngừng bầu trời trở nên xám xịt, những đám mây mù chỉ vẫn còn lơ lửng tầng không, báo hiệu tuyết sẽ sẵn sàng rơi lại bất cứ lúc nào. Những khách nhân có kinh nghiệm xuôi ngược đường quan ngoại, mặc dù có trọng sự cấp bách đến đâu đi nữa, cũng không dám vượt đường trường trong thời tiết ấy, đành ở lại trấn để góp phần cho việc làm ăn của các khách điểm phát đạt hơn, tuy thật lòng không một chủ nhân chân chính nào muốn vậy.

Hương Sơn khách điểm là quán trọ lẫn quán ăn lớn nhất trấn Sơn Quan. Vì ngoài trời rét buốt thấu xương, ở trong phòng trùm chăn mãi cũng chán, trừ phi cùng ở trong chăn là một mỹ nữ. Nên dù chưa đến bữa cơm, trong phạm đường vẫn tụ tập khá đông người, vừa chốc chén vừa đàm luận huyền thuyên, điếc tai trời đất. Khách nhân, trú nhân chỉ gọi bình rượu, một vài đĩa thức ăn đưa cay, nhâm nhi chủ yếu giết thời gian nên dù đông người, bọn điểm tiểu nhị vẫn cứ nhàn rỗi, ngồi tụ lại một bàn để dễ nhiều chuyện và cũng dễ phân phó khi có yêu cầu của khách.

Chợt cửa quán mở ra, ba bốn tiểu nhị cùng đứng lên, bước đến đón khách. Khách nhân vừa vào cửa là một thanh niên khoảng hai mươi, khuôn mặt tuấn tú, dáng dấp, khí độ thật là thanh tao bất tục.

Thanh niên nhìn mấy tên tiểu nhị hỏi:

- Ở đây còn chỗ không?

Một tiểu nhị chừng ba mươi tuổi bước đến, cười nhũn nhận thưa:

- Dạ còn! Công tử gia! Xin hãy đi theo tiểu nhân!

Hắn lập tức dẫn khách vòng qua mấy dãy bàn, đến một bàn chưa có người ngồi, nằm biệt lập bên cửa sổ, dừng lại cười nói:

- Công tử gia! Ở đây sáng sủa yên tĩnh nhưng có hơi lạnh hơn một chút...

Đến lúc này, tên tiểu nhị mới để ý thấy khách nhân chỉ mặc bộ bạch y phong phanh như giữa mùa hè, liền hối hận vì đã dẫn chàng đến đây, vội xoa tay ấp úng:

- Nếu quý khách thấy lạnh...

Bạch y thanh niên ngồi xuống, xoa tay cười đáp:

- Không sao đâu!

Tiểu nhị ngơ ngác nghĩ thầm:

- Trên đời hồng lẽ có người không biết sợ lạnh?

Khi ấy, bạch y thiếu niên đã lấy ra một đỉnh bạc đặt lên bàn, nói:

- Tiểu nhị ca cho vài món gì ăn, nhưng hãy nhanh nhanh một chút, sau đó trở lại đây cho hỏi nhờ mấy câu?

Tiểu nhị nhìn đỉnh bạc ước đến năm lạng dư cho một bàn tiệc thịnh soạn năm người ăn, miệng liến thoắng:

- Dạ! Dạ! Tiểu nhân lập tức mang tới ngay.

Nói xong cầm lấy đỉnh bạc đứng lên ngay, tất tả chạy tới trù phòng.

Chỉ lát sau hắn đã quay lại, tay bưng một mâm lớn với bát đĩa, nửa con gà luộc, nửa con vịt quay, một đĩa rau xào thịt lợn, một tô miến và một bình rượu trần niên hảo hạng, vừa bày ra mâm vừa tươi cười nói:

- Còn mấy món nữa tiểu nhân sẽ tiếp tục mang tới sau. Công tử cứ ăn trước đi.

Bạch y thiếu niên lắc đầu nói:

- Chừng này là quá đủ rồi, không phải mang thêm nữa đâu!

Tên tiểu nhị ngơ ngác nói:

- Nhưng tiểu nhân đã nhận...

Bạch y thiếu niên ngắt lời:

- Đỉnh bạc đó tiểu nhị ca cứ giữ lấy, lát nữa ta sẽ thanh toán tiền ăn sau.

Tên tiểu nhị rớt rít cảm ơn, lòng thâm nghĩ:

- Vị công tử này thật phóng khoáng! Lại tuấn tú nữa! Mình chưa từng gặp một nam nhân nào tuấn mỹ đến thế! Đặc biệt nụ cười nhìn phát mê, chỉ tiếc hơi lạnh lùng...

Bạch y thiếu niên chỉ chiếc ghế đối diện nói:

- Tiểu nhị ca ngồi xuống đi!

Tiểu nhị cúi mình đáp:

- Tiểu nhân không dám! Có việc gì xin công tử cứ sai bảo. Bất cứ chuyện gì, tiểu nhân cũng xin hết sức làm tròn.

- Tiểu nhị ca cứ ngồi xuống đã! Ta có mấy câu muốn hỏi.

Tên tiểu nhị do dự một lát rồi nói:

- Nếu vậy tiểu nhân xin mạn phép.

Bạch y thiếu niên cho tay vào túi lấy ra một cuộn giấy trải lên mặt bàn cho tiểu nhị xem rồi hỏi:

- Bấy lâu nay tiểu ca có nhìn thấy bức họa nào giống thế này không?

Vừa trông thấy bức họa, tên tiểu nhị liếc dán mắt vào đó một lúc, mặt tái dần đi, cuối cùng ngẩng lên nhìn khách, nói giọng hốt hoảng:

- Công... công tử gia...lấy đâu ra bức họa này? Mau cất đi!

Hắn vừa cuốn bức họa lại đẩy sang phía bạch y thiếu niên vừa lấm lét nhìn quanh, chường như sợ người nào nhìn thấy.

Bạch y thiếu niên mặt thoáng nét kích động, nhíu mày hỏi:

- Như vậy là tiểu ca đã từng nhìn thấy bức họa giống thế này?

Tên tiểu nhị đứng lên làm ra vẻ bần rợn nói:

- Xin công tử gia hãy cất đi! Tiểu nhân phải đến xem có vị khách nào sai bảo gì không...

Bạch y thiếu niên lấy ra một thoi vàng đặt xuống bàn nói:

- Tiểu nhị ca, hãy ngồi xuống và kể lại tường tận về bức họa xem, thoi vàng này là của người.

Tên tiểu nhị nhìn thoi vàng đã xác định được ngay giá trị ít ra là trăm lạng bạc bằng cả năm tiền công của mình, chột nuốt vào một búng nước bọt, chùng như đấu tranh tư tưởng rất căng, cuối cùng ngồi trở xuống thấp giọng nói:

- Công tử gia! Vì việc này mà tiểu nhân có thể trả giá bằng cả sinh mạng mình đấy!

Bạch y thiếu niên cuốn bức họa cất vào túi rồi chỉ xuống thoi vàng bảo:

- Tiểu ca hãy cất đi rồi sẽ nói.

Tên tiểu nhị cầm lấy thoi vàng, còn thử xem nặng nhẹ rồi mới bỏ vào túi, giọng cảm kích nói:

- Một nhà tiểu nhân già trẻ tám miệng ăn như thế là có cứu tinh rồi. Tiểu nhân có vì công tử gia mà mất mạng cũng không có gì đáng tiếc nữa!

Bạch y thiếu niên cười hỏi:

- Người sợ gì chứ? Chẳng lẽ ở đây có nhân vật nào đáng sợ lắm hay sao?

Tên tiểu nhị liếc nhìn ra cửa rồi khẽ giọng:

- Công tử gia còn chưa biết đâu! Chúng là lũ vong mạng không sợ gì vương pháp, muốn giết ai thì giết. Bá tính trong vùng này có ai dám làm gì chúng?

Bạch y thiếu niên cất giọng trấn an:

- Trong giang hồ không thiếu gì hiệp khách, họ sẽ trừng trị những kẻ hung đồ dám coi thường vương pháp hiếp bức lương dân. Người sợ gì chứ?

Tên tiểu nhị lắc đầu, thở dài đáp:

- Ài! Công tử gia đừng xem thường chúng. Trong bọn hung đồ có nhiều cao thủ bản lĩnh phi thường! Lần trước có một vị đại hiệp võ công cũng rất cao cường, vị đó cũng mang tới đây một bức họa vào loại giống như của công tử vừa đưa ra, kết quả bị giết nằm giữa phố ngay bên ngoài khách điếm. Vì thế tiểu nhân khuyên công tử hãy cất kỹ bức họa đừng bao giờ để cho ai nhìn thấy.

Bạch y thiếu niên gật đầu nói:

- Thôi được, người cứ kể lại đầu đuôi câu chuyện xem thế nào.

Tên tiểu nhị lại buông tiếng thở dài:

- Ài! Vì hai bức họa mà sinh ra án mạng nên tiểu nhân không quên được... Việc xảy ra hơn ba năm trước. Tiểu nhân nhớ kỹ hôm đó là ngày mồng năm

tháng tám, một lão thương nhân tới đây uống rượu, sau đó lấy ra bức họa đưa cho vị ngồi cùng bàn xem...

Bạch y thiếu niên ngắt lời hỏi:

- Trong bức họa vẽ gì, người có thấy không?

Tên tiểu nhị gật đầu đáp:

- Lúc đó tiểu nhân đang hầu hạ tại bàn của họ nên nhìn rõ...

Hắn dừng một lúc lại tiếp:

- Trong bức họa vẽ lại một tòa sảnh đường rất đồ sộ, trong đó đặt ba tòa sen lớn không có Phật ngự mà ngay dưới tòa sen vẽ...

Bạch y thiếu niên tỏ ra chăm chú, thấy đối phương dừng lại liền buông đũa xuống hỏi:

- Vẽ gì?

- Tuy đó chỉ là bức họa nhưng sinh động như thật, khiến người ta nhìn vào có cảm giác như cảnh tượng thực xảy ra trước mắt...Dưới ba tòa sen này vẽ một đôi phu thê chừng bốn mươi tuổi. Bên họ còn có ba hài tử hai nam một nữ, cả năm người đều quỳ, mỗi người tay cầm một thanh kiếm, mũi kiếm cắm sâu vào ngực máu tuôn ra đỏ thẫm, chắc rằng bị kẻ nào bức phải tự tận...Cảnh tượng quá thảm không nỡ nhìn. Ngay trước cửa sảnh đường có một nam hài tử chừng mười bốn mười lăm tuổi, vịn vào cánh cửa kính hoàng nhìn cảnh tượng này, hình như đó cũng là một nhi tử của đôi phu thê kia từ đâu mới chạy về...

Bạch y thiếu niên nghe kể, mặt càng lúc càng tái nhợt đi, cho đến khi tên tiểu nhị dừng lại mới dần dần trấn tĩnh, cố nén nổi kích động hỏi:

Tên tiểu nhị không trả lời, nhìn khách nói:

- Công tử gia hãy tiếp tục dùng bữa đi!

Bạch y thiếu niên nói:

- Mặc ta. Người cứ kể đi.

Tên tiểu nhị liếc nhìn khách rồi kể tiếp:

- Bức họa thứ hai thì xuất hiện ở khách điểm khác, gọi là Trấn Sơn tửu điểm. Đó chính là bức họa của vị hiệp khách giang hồ mà tiểu nhân đã nói. Vì sau khi vị hiệp khách này bị giết thì bức họa vẫn còn ở hiện trường không bị ai lấy đi nên tiểu nhân cũng nhìn thấy. Cảnh tượng trong bức họa này còn thảm hơn...

Bạch y thiếu niên chột ngắt lời:

- Có phải bức họa vẽ một khu vực hoang dã, có hai bạch phát lão nhân bị ba tên bịt mặt sát hại, ngoài ra còn một bạch phát lão nhân khác cắp một hài tử mười bốn mười lăm tuổi chạy thoát khỏi vụ tàn sát không?

Tên tiểu nhị ngơ ngác nhìn khách đáp:

- Đúng như vậy! Nhưng trong đó còn vẽ một chi tiết mà công tử gia chưa nói...

Bạch y thiếu niên trầm giọng nói:

- Phải, đó là ba Phật đài.

Tên tiểu nhị cãi lại:

- Không phải, đó là ba tòa sen.

Bạch y thiếu niên lạnh lùng nhắc lại:

- Tiểu nhị! Chính là Tam Phật Đài...

Nghe giọng nói đó, tên tiểu nhị phát run la thảm:

- Trời đất! Vị công tử tuấn tú này sao giọng nói lại lạnh lùng như lời phán của tử thần vậy chứ? Mà thái độ của người này thật quái lạ khó hiểu...

Hắn đành nhân nhượng:

- Dạ phải! Đúng là Tam Phật Đài.

Bạch y thiếu niên lại hỏi:

- Còn bức họa thứ ba vẽ gì?

Tên tiểu nhị lắc đầu đáp:

- Tiểu nhân trước đây chỉ thấy hai bức đó thôi, nhưng bức họa mà công tử gia vừa đưa ra, lão đạo sĩ cũng hài tử chạy qua dòng sông đóng băng đó, tiểu nhân có cảm tưởng hình như đã gặp lão ta ở đâu rồi, có thể lão đã từng đến khách điểm này. Còn người mà lão đạo sĩ cũng trên lưng, tiểu nhân nhận ra chính là hài tử trong hai bức họa trước, chỉ là gầy hơn một chút...

Bạch y thiếu niên chột lẩm bẩm:

- Phải, con sông đóng băng đó có tên là Hàn Thủy Giang.

Tiểu nhị ngạc nhiên hỏi:

- Hàn Thủy Giang? Công tử gia có phải muốn nói Hàn Thủy Giang ở Thiên Trì thuộc Trường Bạch Sơn không?

Bạch y thiếu niên gật đầu:

- Không sai!

- Làm sao mà công tử gia nhận ra khúc sông trong bức họa là Hàn Thủy Giang được?

Bạch y thiếu niên bình thản đáp:

- Bởi vì ta đã từng tới đó.

Tên tiểu nhị cười nói:

- Công tử gia khéo đùa! Hàn Thủy Giang là nơi gần giáp với Thiên Trì. Đừng nói vào mùa đông mà cho dù giữa ngày hè, một vị thư sinh như công tử gia cũng không tới được đâu!

Chính lúc ấy chợt nghe cánh cửa đánh “rầm” một tiếng mở tung ra. Khách nhân kinh hãi nhìn ra, thấy trên ngưỡng cửa xuất hiện ba người mặc áo bông. Mọi người chưa kịp phản ứng thì ba người kia tiến vào phạm đường sai một tên tiểu nhị đóng cửa lại.

Một người nói:

- Các vị tạm thời ngồi yên không ai được rời vị trí. Huynh đệ chúng ta cần tìm một vị bằng hữu, mong được sự hợp tác của chư vị.

Nói xong cười hắc hắc hai tiếng.

Trong phạm điểm nổi lên tiếng xì xào nhưng không ai dám rời ghế đứng lên. Tên tiểu nhị vừa nói chuyện với bạch y thiếu niên mặt chợt tái mét, run giọng nói:

- Công tử gia! Xin ngài đừng nói gì về chuyện tiểu nhân thấy hai bức họa. Nếu không tiểu nhân chẳng có hy vọng gì sống nổi đâu! Tiểu nhân cần rơm cần cỏ xin ngài khai ân!

Rồi không chờ bạch y thiếu niên kịp trả lời, hấn vội vã bỏ đi. Bạch y thiếu niên nhìn ba người mới vào, thấy đứng giữa là một lão nhân chừng năm mươi tuổi, trên mặt có một vết sẹo do đao chém cạy dài từ gò má trái tới tận mang tai, lại thêm nước da tái xanh, đôi mắt sâu hoắm thỉnh thoảng phát ra luồng nhãn quan sáng quắc khiến người ta mới nhìn vào đã phát sợ không dám nhìn lâu.

Đứng hai bên tả hữu lão ta là hai tên hán tử vạm vỡ, tuổi độ tam tuần, hán tử bên hữu mang cây Quỷ đầu đao to bản, còn tên hán tử bên tả cầm một ngọn

Tam tiết cương tiên. Lão nhân mặt sọc quét mắt nhìn khách nhân một lượt rồi bước tới bộ bàn chính giữa phạn đường, nơi có một lão nhân bận cầm bào và hai hán tử đang ăn uống. Thấy ba người kia tới bàn mình đều lộ vẻ lo lắng bất an.

Lão mặt sọc ung dung kéo ghế ngồi đối diện với cầm bào lão nhân rồi nhếch mép cười hỏi:

- Lão nhi! Nghe nói ngươi có một bức họa người và phong cảnh phải không?

Cầm bào lão nhân tuy biết đối phương chẳng phải là hạng người tốt lành gì, nhưng vẫn giữ vẻ điềm đạm nói:

- Lão ca, hình như lão có cảm tưởng rằng chúng ta chưa hề gặp nhau...

Lão mặt sọc lập tức chặn lời:

- Lão phu tới đây không phải để làm quen. Gặp hay chưa không có gì quan trọng.

- Ngươi hãy trả lời câu hỏi của lão phu!

Ngồi bên phải cầm bào lão nhân là hán tử chừng ba mươi tuổi, thấy thái độ trịch thượng của lão mặt sọc thì tỏ ra bất bình đứng lên trầm giọng nói:

- Lão trượng! Ba phụ tử chúng tôi là người an phận thủ thường. Lão trượng tìm chúng tôi kiếm chuyện là sai đót trượng rồi!

Lão mặt sọc phóng tia mắt sắc lạnh nhìn trung niên hán tử, “hừ” một tiếng nói:

- Cứ cho là lão phu kiếm chuyện cũng được, nhưng ta đã nêu ra câu hỏi, các ngươi phải có nghĩa vụ trả lời. Lão phu nhắc lại, các ngươi có giữ bức họa vẽ một lão đạo sĩ cõng trên lưng một hài tử đúng không?

Trung niên hán tử lạnh lùng nói:

- Có thì sao chứ? Chúng ta bỏ tiền ra mua chứ có phải cướp của ai đâu mà phải sợ?

Lão mặt sọc tỏ ý tán đồng:

- Nói thế cũng phải. Cứ có tiền bỏ ra mua gì mà chẳng được? Lão phu chỉ hỏi xem ai đã bán bức họa đó cho các ngươi.

Trung niên hán tử trả lời cộc lốc:

- Quên rồi!

Lão mặt sẹo “hừ” một tiếng nhưng chưa phát tác, quay lại hai tên đồng hành nói:

- Hai vị nghe rõ chưa? Tên này nói đã quên rồi. Các người xem có cách nào không? Lão phu còn chưa nghĩ ra biện pháp...

Hai tên hán tử đưa mắt nhìn nhau, rồi tên mang Quỷ đầu đao cười nhạt nói:

- Bằng hữu, cứ cho là người quên rồi cũng được. Nhưng các người có ba tên, kẻ này quên tất có người khác nhớ.

Nói xong bước vòng ra sau lưng trung niên hán tử. Y đẩy ghế ra đứng thủ thế, nhưng lập tức bị tên mang Quỷ đầu đao chộp cứng hai khuỷu tay, vừa vùng vẫy vừa la:

- Các người làm gì thế? Giữa thanh thiên bạch nhật mà định ăn cướp hay sao?

Hán tử mang Quỷ đầu đao cười hắc hắc nói:

- Bằng hữu! Ta tưởng người có bản lĩnh gì ghê lắm, hóa ra chỉ là hổ giấy mà thôi!

- Đã không nhớ được ai bán cho mình bức họa thì chẳng những không có lực Mà trí cũng không, vậy thì cứ nằm yên mà suy ngẫm!

Nói xong bất thần đánh ra một chưởng. Chỉ nghe “bịch” một tiếng, trung niên hán tử bị đánh trúng Ngọc Châm huyết gục xuống chết ngay, không kêu được tiếng nào! Cẩm bào lão nhân hốt hoảng cúi xuống, sờ tay thấy nhi tử đã tuyệt khí chồm dậy gào lên:

- Bớ người ta! Bọn hung đồ đánh chết người rồi! Điếm gia! Điếm gia...

Tên mang Quỷ đầu đao và tên sử cương tiên lao tới một tả một hữu chộp lấy lão ta quát:

- Câm miệng ngay! Không ai dám cứu người đâu!

Trong ba phụ tử chỉ còn lại một thiếu niên chừng hăm mốt hăm hai tuổi, thấy đại ca bị đánh chết, phụ thân bị bắt liền sinh liều mạng, nhưng vừa mới đứng lên thì bị lão mặt sẹo vớ lấy chiếc đũa điếm tới trúng ngay Kiên Tĩnh huyết đứng đờ người ra tại chỗ. Trong phạm đường khách nhân thấy đã xảy ra án mạng lập tức nhốn nháo, một số người rời ghế đứng lên.

Lão mặt sẹo cao giọng nói:

- Khi chưa được lệnh của lão phu, nếu ai tự tiện ra khỏi phạm đường này mà bị giết thì đừng trách lão phu không báo trước!

Lão vừa nói xong thì trong phạm đường lặng đi, một số đã đứng lên sợ hãi ngồi trở xuống. Cẩm bào lão nhân thấy vậy biết không ai cứu mạng mình nữa, tuyệt vọng rủ người xuống.

Bạch y thiếu niên chột gọi to:

- Điểm gia! Tính tiền!

Tên tiểu nhị trước đây nói chuyện về hai bức họa sợ liên lụy đã lảng đi nơi khác. Nhưng vì có thoi vàng đang nằm trong túi làm cho hắn cảm thấy có trách nhiệm, nghe bạch y thiếu niên gọi tính tiền vội bước tới gần thấp giọng nói:

- Công tử gia! Nếu đi bây giờ sẽ rất nguy hiểm! Bên ngoài nhất định có...

Bạch y thiếu niên đặt một nén bạc, lạnh lùng đáp:

- Bây giờ ta còn chưa đi đâu!

Tên tiểu nhị nhìn theo sợ cứng người, hai hàm răng đánh vào nhau lập cập. Lão mặt sẹo vẫy tay bảo hai tên thuộc hạ kéo cẩm bào lão nhân lên, cười thâm trầm hỏi:

- Lão nhi! Người còn nhớ kẻ bán bức họa cho mình là ai không?

Cẩm bào lão nhân nhìn quanh thấy khách nhân trong điểm đều im thin thít không ai dám động, biết lúc này chẳng còn trông mong vào cứu tinh nữa, chút can đảm cuối cùng cũng mất đi, cất giọng van xin:

- Xin đại gia tha mạng! Tiểu lão nhi thật không biết người đó là ai, nghĩ rằng đó chỉ là người qua đường mà thôi...

Lão nhân mặt sẹo chột sầm mặt xuống, chộp lấy một chiếc đĩa cắm xuống mặt bàn, lạnh giọng nói:

- Nghe đây! Lão phu lại hỏi người thêm một lần nữa. Nếu vẫn không chịu hợp tác thì chiếc đĩa này sẽ cắm xuyên tim nhi tử còn lại của người!

Nói xong lấy tiếp một chiếc đĩa khác mân mê trên tay. Cẩm bào lão nhân Mặt không còn một chút huyết sắc, run giọng nói:

- Đại gia! Xin ngài nhón tay làm phúc tha cho chúng tôi. Tiểu lão nhi không dám dối trá nửa lời. Nếu nói sai xin nguyện cho thiên lôi đánh chết!

Lão mặt sẹo nhếch mép cười nhạt nói:

- Ta không tin! Xem ra người chưa thấy quan tài chưa nhỏ lệ!

Nói xong giương chiếc đũa nhắm vào ngực trái thiếu niên bị điểm huyết đứng bất động. Cẩm bào lão nhân mặt tái nhợt như da người chết, há miệng nhưng không kêu được tiếng nào. Lão mặt sẹo chuẩn bị phóng chiếc đũa kết liễu tính mạng thiếu niên thì chợt có người vỗ nhẹ vào vai rồi sau lưng vang lên giọng nói lạnh lùng:

- Bằng hữu! Người muốn tìm người bán bức họa thì không nên hỏi họ. Tại hạ biết người đó ở đâu.

Lão nhân mặt sẹo quay lại, thấy đứng sau lưng mình là một bạch y thiếu niên rất anh nhi tuấn tú, dáng vẻ thư sinh yếu nhược, chỉ mới mười chín hai mươi tuổi mà xưng hô với mình ngang ngược như thế liền tức giận quát lên:

- Tên hủ nho hèn hạ kia! Người biết đại gia nói về bức họa gì mà nhúng mũi vào?

Bạch y thiếu niên lạnh lùng nói:

- Bằng hữu dám mở miệng chửi người, sẽ trả giá đắt đấy!

Lão nhân mặt sẹo chợt ngửa mặt cất một tràng cuồng tiếu nói:

- Hô hô hô! Tiểu tử! Người làm lão phu cảm thấy tò mò đấy, hãy nói rõ xem ta cần trả giá thế nào?

Bạch y thiếu niên bình thản đáp:

- Rồi tôn giá sẽ biết ngay thôi!

Nói xong đưa tay vào túi lấy bức họa cuộn tròn ném lên bàn làm nó xòe ra hiện rõ cảnh tượng trong đó có ba đài sen nói tiếp:

- Tôn giá nhìn xem có phải bức họa này không?

Lão nhân mặt sẹo vừa nhìn rõ bức họa mặt liền biến sắc, đưa mắt ra hiệu cho tên hán tử mang Quỷ đầu đao. Tên này buông cẩm bào lão nhân ra bước lại gần bàn đưa tay định cầm bức họa thì nghe bạch y thiếu niên nói:

- Bằng hữu khoan đã! Bức họa đó là của ta. Trước khi được ta đồng ý thì tốt nhất người đừng động vào!

Lúc đó mọi ánh mắt trong phòng đều hướng vào bạch y thiếu niên, tất cả đều hết sức ngạc nhiên không hiểu vì sao ai cũng muốn tránh xa bọn hung thần ác sát kia mà thiếu niên yếu nhược trói gà không chặt kia lại tự đâm đầu vào nanh vuốt chúng? Tên hán tử mang Quỷ đầu đao trừng mắt hỏi:

- Đại gia cứ động thì sao?

Tên đồng bọn của hắn đang giữ cầm bào lão nhân chợt cười to nói:

- Huynh đệ! Coi chừng người sẽ phải trả giá đắt đấy! Hô hô hô hô...

Hắn tít mắt cười một tràng dài xem bộ rất đắc ý với câu khôi hài của mình. Bạch y thiếu niên nhìn hắn, nghiêm giọng nói:

- Bằng hữu! Ta không thấy ở đây có chỗ nào đáng cười cả.

Rồi quay sang hán tử mang Quỷ đầu đao:

- Không sai! Nếu không được ta đồng ý mà người dám động vào nó thì sẽ trả giá rất đắt đấy!

- Trả cho ai vậy? Chẳng lẽ cho người?

Bạch y thiếu niên khẳng định:

- Đúng, cho ta.

Hán tử mang quỷ đầu đao “hừ” một tiếng, chửi đồng:

- Mẹ nó! Tiểu cẩu người là cái thá gì mà dám thách ta? Lão tử không tin tà!

Nói xong lại thò tay tới bức họa. Tuy nói không tin tà nhưng hai mắt hắn chăm chăm nhìn vào mặt bạch y thiếu niên, một tay cầm chuôi đao cảnh giác đề phòng. Tay kia vươn xuống từng tấc một, khi còn cách bức họa chừng ba tấc thì dừng lại chốc lát, thần trí tập trung cao độ rồi chộp nhanh xuống.

Chính lúc đó, lão nhân mặt sẹo chợt phát hiện ra chiếc đĩa trong tay mình bay mất, đồng thời phía đối diện phát ra tiếng la thảm vọng nhìn tới, mặt bỗng biến sắc đứng bật lên. Nguyên bàn tay trái của tên hán tử mang Quỷ đầu đao còn cách bức họa chừng hai tấc thì bị một chiếc đĩa xuyên qua mu bàn tay cắm chặt xuống mặt bàn, máu tuôn ra lênh láng, đau quá rú lên thảm thiết nhưng không dám cử động.

Bạch y thiếu niên không biết cử động thế nào đã xuất hiện bên cạnh hắn, bộ mặt tuấn tú lạnh như băng. Lão nhân mặt sẹo không biết đối phương xuất thủ bằng cách nào mà lấy được chiếc đĩa trong tay của mình đả thương tên thủ hạ chỉ trong Chớp mắt như vậy. Thần tình lộ vẻ hoang mang. Tên hán tử mang Quỷ đầu đao cố sức nhưng vừa thò tay ra thì lại rú lên, luôn cả bàn tay phải cũng bị một chiếc đĩa khác găm xuống mặt bàn!

Bạch y thiếu niên lạnh lùng nói:

- Bằng hữu! Người phạm ba tội không thể tha thứ. Tội thứ nhất là cậy vào võ công hiếp lương dân, giết người vô lực kháng cự. Thứ hai, người không đủ tư cách mà dám truy cứu những gì liên quan đến bức họa. Thứ ba, bản thiếu gia đã cảnh cáo mà vẫn dám kháng lệnh.

Chàng nhìn sang lão nhân mặt sẹo nói tiếp:

- Tôn giá muốn biết trả giá đất thế nào thì xem đây!

Đứt lời tay tát vào mặt tên mang Quỷ đầu đao. Chỉ nghe “bốp” một tiếng. Tên hán tử rú lên, mặt quay đi nguyên một vòng. Cổ bị vặn đứt oặt xuống, sau đó cả tấm thân to lớn đổ nhào xuống đất kéo theo hai tay làm đôi đũa gãy ngang.

Thực khách trong phạm đường quên đi uy thế của lão nhân mặt sẹo và đồng đảng. Cùng reo lên ủng hộ bạch y thiếu niên đã trừng trị xứng đáng kẻ hung đồ.

Tên hán tử sử cương tiên thấy bạch y thiếu niên chỉ một tát đánh chết huynh đệ mình liền buông cảm bào lão nhân ra vung roi quất xuống đầu kẻ địch.

Bạch y thiếu niên “hừ” một tiếng lướt tới gần thoát đưa trảo ra đã chộp ngay được cổ tay phải làm cây cương tiên đang đánh xuống giữa chừng thì ngưng lại. Thiếu niên dụng lực bóp nhẹ làm tên hán tử đau quá rên lên một tiếng. Mồ hôi toát ra, bàn tay phải tê đi.

Bạch y thiếu niên đoạt lấy ngọn cương tiên nói:

- Bằng hữu! Thiếu gia tới đây là để trừng trị những kẻ hung đồ cậy thế hiếp lương dân, coi thường vương pháp. Chịu mệnh đi!

Nói xong vận công vào ngọn roi đâm vào ngực đối phương ngập sâu tới cả thước rồi buông tay. Tên hán tử rú lên thê thảm, đưa tay ôm ngực hai chân lão đảo lúi lại mấy bước mới ngã ngửa ra khí tuyệt thân vong.

Chỉ trong chốc lát giết chết hai tên hung đồ, nhưng bạch y thiếu niên chừng như vẫn chưa hả giận, trên khuôn mặt tuấn tú vẫn còn ẩn sát cơ. Sự việc diễn ra quá nhanh và bất ngờ lão nhân mặt sẹo không kịp ứng cứu, mãi đến khi tên hán tử sử cương tiên ngã xuống mới giương mắt phẫn hận nhìn bạch y thiếu niên nói:

- Tiểu huynh đệ! Người quả là cao nhân thâm tàng bất lộ. Lão phu đã đánh giá nhầm về người.

Bạch y thiếu niên xuất chỉ giải khai huyết đạo cho nhi tử của cảm bào lão nhân rồi bảo hai phụ tử:

- Hai vị đi đi!

Đoạn quay sang nhìn lão mặt sọ hỏi:

- Bây giờ các hạ biết rồi chứ?

Hỏi xong điềm nhiên kéo ghế ngồi xuống ngay trước mặt lão ta. Thấy đối phương khinh thị mình như thế, lão mặt sọ giận phát run, nhưng vẫn còn giữ được giọng nói trầm tĩnh:

- Tiểu bằng hữu! Tọa Địa Hồ Dư Phong Thành ta xông pha giang hồ đã mấy chục năm, nhưng bây giờ mới gặp đến người là kẻ ngông cuồng đệ nhất!

Bạch y thiếu niên cười nói:

- Bằng hữu, đấu khẩu thì chẳng bao giờ giải quyết được vấn đề. Việc của tại hạ còn chưa xong, và tất nhiên bằng hữu cũng không chịu dừng lại ở đây. Người muốn thế nào xin cứ nói.

Tọa Địa Hồ Dư Phong Thành hiểu rằng mình muốn hay không, bất luận đối phương là nhân vật lợi hại thế nào thì việc giao chiến là không tránh khỏi. Lão cố khống chế cơn cuồng nộ, lạnh giọng đáp:

- Lão phu là người bản địa, đương nhiên không để chướng phong khách nhân phải thất vọng. Tiểu bằng hữu! Trước hết người hãy cho biết tính danh.

Bạch y thiếu niên buông gọn ba tiếng:

- Hàn Tùng Linh.

Vừa nghe đối phương khai xưng danh tính xong, Tọa Địa Hồ Dư Phong Thành mặt biến sắc, buột miệng hỏi:

- Người họ Hàn? Là trung nguyên...

Hàn Tùng Linh vội chặn lời:

- Hàn mỗ chính là người mà các hạ muốn tìm. Cũng là người làm chủ nhân người mất ăn mất ngủ, ngày đêm nuôi hy vọng trừ đi...

Tọa Địa Hồ Dư Phong Thành không tự chủ lùi lại hai bước, chằm chằm nhìn đối phương, sắc mặt không ngừng biến đổi, từ tái nhợt, tím ngắt lại chuyển sang màu gan lợn, cuối cùng đưa hết can đảm phát ra một tràng cười nói:

- Hàn Tùng Linh! Lại một lần nữa lão phu quá mắt không nhìn ra người.

Cửa phòng lại bật mở, năm sáu tên hắc y hán tử mặt mũi dữ dằn, lưng đeo binh khí hùng hổ xông vào. Hàn Tùng Linh vẫn ngồi điềm nhiên trên ghế, tay chỉ tới bọn hắc y hán tử, mắt vẫn nhìn Tọa Địa Hồ Dư Phong Thành nói:

- Bằng Hữu! Người có gì muốn truyền báo với chủ nhân thì hãy chuyển lời cho chúng. Trước khi bằng hữu trả giá. Hàn mỗ nếu để người ra khỏi đây thì sẽ mang tội với người khác.

Lão nhân mặt sọc đao nhìn Hàn Tùng Linh, mặt biểu lộ nụ cười rất khó coi nói:

- Hàn bằng hữu, lão phu là người bản địa nên mạo muội nhận là chủ nhân nên đành chấp hành mọi yêu cầu của khách.

Rồi quay lại đưa tay ra hiệu cho bọn hắc y hán tử không được tiến vào, trầm giọng nói:

- Các người hãy về đi, nói với đương gia rằng chúng ta đã theo dõi đúng mục tiêu.

Bọn hán tử trông thấy cảnh tượng trong phạm đường, nghe Dư Phong Thành nói thế thì rất ngạc nhiên nhưng không dám trái lệnh, theo nhau lùi ra ngoài.

Tọa Địa Hồ Dư Phong Thành quay lại đối diện với Hàn Tùng Linh nghĩ thầm:

- Tên này thủ pháp thần tốc, chiêu thức rất ảo diệu, tựa như không phải võ công của trung nguyên, vì thế quá chiêu tỉ nghệ khó mà thắng được. Hấn chẳng qua chỉ mới luyện võ mất năm công lực không thể cao bằng mình được, hãy đấu nội lực mới giết được hấn.

Nghĩ đoạn liền lên tiếng:

- Hàn bằng hữu! Bây giờ lão phu có thể xem qua bức họa được không?

Hàn Tùng Linh chưa đoán ra tâm ý lão ta, gật đầu đáp:

- Mời các hạ!

Dư Phong Thành nói:

- Chủ nhân là người, lão phu đâu thể tự tiện?

Bấy giờ Hàn Tùng Linh mới hiểu ý đồ đối phương, cười đáp:

- Các hạ khách khí quá!

Nói xong cầm lấy bức họa trên bàn chìa ra.

Tọa Địa Hồ Dư Phong Thành tiến lên hai bước, tay phải đã vận sẵn công lực vừa chạm tới bức họa đã truyền công bức sang đối thủ. Hàn Tùng Linh đã đề phòng, khi thấy kinh lực của đối phương truyền vào bức họa đẩy sang liền xuất lực kháng cự. Bức họa chịu lực của hai người căng ra như lá thép. Khách nhân

trong phạm vi đường có một số người nhìn vào hai đối thủ thì hiểu ngay chuyện gì đang xảy ra, chăm chú nhìn chờ xem diễn biến của cuộc đấu.

Thiếu niên vừa được giải khai huyết đạo đã ôm thi thể đại ca lên. Cầm bào lão nhân đến bên Hàn Tùng Linh chấp tay hành một lễ cung kính nói:

- Tiểu lão nhi là Vương Trình Tường được hảo hán gia ân cứu mạng. Đại ân đại đức không biết bao giờ mới báo đáp được, xin hảo hán cho biết quý tính đại danh để sau này truyền lại cho thê nhi tôn tử cùng khắc ghi ân đức.

Có người nói:

- Vị lão trượng kia sao thế? Vị công tử đó đang quyết đấu nội lực với người ta, sao tới làm phiền để công tử phân tâm bị đối phương thừa cơ làm hại, như vậy chẳng hóa ra lấy oán báo ân?

Vương Trình Tường nghe nói ngẩn người nhìn ân nhân, lúng túng không biết phải làm gì. Hàn Tùng Linh một tay vẫn giữ bức họa đẩy nội lực sang kháng cự lực đạo đối phương, quay lại cười nói:

- Lão trượng hãy đi đi! Tại hạ là người lãng tử giang hồ, tình cờ gặp nhau thoáng chốc rồi mỗi người một nẻo, cần gì phải thông danh báo tính? Trong hoạn nạn giúp nhau là sự thường, chút việc nhỏ xin lão trượng chớ để tâm!

Thấy đối phương phân thần. Tọa Địa Hồ Dư Phong Thành lập tức gia tăng mấy thành công lực bức sang định thừa cơ chấn vỡ tâm mạch giết chết địch nhân. Nào ngờ kinh lực vừa đẩy sang thì lão chợt cảm thấy luồng nội lực phản kháng của đối phương gia tăng gấp bội suýt nữa thì ngã ngửa ra, trán toát mồ hôi, mặt lộ vẻ kinh hoàng. Một số khách nhân nhận ra Hàn Tùng Linh đã chiếm được thượng phong, mạnh dạn đưa ra nhận xét:

- Công lực của vị thiếu hiệp cao hơn địch thủ nhiều.

Một người khác làm ra vẻ hiểu biết:

- Không sai! Khi đấu nội lực, việc cốt yếu là phải toàn tâm toàn ý không được phân thần, chỉ cần mở miệng là chân khí thoát ra, đối phương sẽ thừa cơ bức nội lực sang làm chấn thương lục phủ ngũ tạng chết ngay, thế mà vị công tử vẫn điềm nhiên cười nói như khoeng, chẳng những Dư lão nhi không làm gì được mà trái lại còn bị thiệt thòi. Chứng tỏ nội lực của vị Hàn công tử cao gấp mấy lần...

Người thứ ba nói:

- Lão Lâm! Ta thấy vị Hàn công tử còn xinh đẹp hơn tiên nữ nữa kia!

Khách nhân không tiếc lời tán dương Hàn Tùng Linh, làm như đó là người của mình vậy! Một người nói với Vương Trình Tường:

- Lão nhi! Vị ân nhân của lão vừa xưng danh là Hàn Tùng Linh. Những vị hiệp khách như vậy làm ân không muốn người ta nhớ ân báo đáp đâu. Đừng phí sức nghĩ đến chuyện đó nữa. Hãy đi đi!

Wương Trình Tường chấp tay đáp:

- Đa tạ lời dạy bảo của đại hiệp.

Rồi tới sau Hàn Tùng Linh nói:

- Cầu trời Phật phù hộ ân nhân khang kiện như sơn, phúc dày như biển. Tiểu lão nhi xin cáo biệt!

Nói xong quỳ xuống giập đầu lạy ba cái mấy giọt nước mắt rơi xuống nền nhà, sau đó đứng lên kéo tay nhi tử nói:

- Chúng ta đi!

Nhiều khách nhân thấy Vương Trình Tường kích động như thế, cũng nhìn sang Hàn Tùng Linh bằng ánh mắt chan chứa ân tình làm như chàng cũng là ân nhân của họ vậy.

Nhìn theo phụ tử Vương Trình Tường ra khỏi phạm đường. Mặt Hàn Tùng Linh chợt đanh lại.

Chàng nhìn đối phương, cất giọng lạnh như băng:

- Tên họ Du! Bàn tay tội ác của ngươi tới đây chấm dứt. Nhận mệnh đi!

Nói xong vận thêm hai thành công lực đẩy sang.

Tọa Địa Hồ Dư Phong Thành cảm thấy kinh lực ào ạt như sóng triều ập sang cơ thể mình không sao chống đỡ nổi, người bật ngửa ra làm rách bức họa, thất khiếu trào máu, miệng hộc lên một tiếng rồi nằm bất động, tay vẫn cầm chặt nửa bức tranh.

Hàn Tùng Linh chậm rãi đứng lên, đến gần hán tử mang Quỷ đầu đao xách tử thi hất lên thì tên tiểu nhị trước đây nói chuyện với chàng chạy tới hỏi:

- Công tử gia định làm gì thế?

Hàn Tùng Linh đáp:

- Ta muốn mang mấy thi thể đi nơi khác, để ở đây sẽ liên lụy cho quý điếm.

Chợt thấy lão điểm chủ từ quầy hàng đi thẳng tới trước mặt Hàn Tùng Linh chấp tay nói:

- Tiểu lão nhi xin tỏ lời cảm tạ công tử vừa ra tay nghĩa hiệp bênh vực cho quý khách bốn điểm. Ý định của công tử là rất chu đáo, nhưng xin cứ để mấy thi thể đó lại đây

Hàn Tùng Linh nhíu mày hỏi:

- Vì sao?

- Vì nếu mấy vị đương gia đó tới đây tìm không có người thì bốn điểm sẽ còn gặp nhiều phiền phức nhiều hơn.

Hàn Tùng Linh nghe nói thế đành bỏ tử thi xuống.

Lão điểm chủ nói tiếp:

- Xin công tử đừng coi thường đối phương. Chúng người đông thế mạnh, quyết không bỏ qua chuyện này đâu. Mà công tử thì đơn độc một mình, cần hết sức cẩn thận mới được.

Hàn Tùng Linh chấp tay hoàn lễ đáp:

- Tại hạ là kẻ lạc phách giang hồ, tuy từ lâu coi nhẹ chuyện sống chết, nhưng lời khuyên chân tình của lão trượng, tại hạ xin ghi nhớ không quên. Tới đây Hàn mỗ xin cáo từ!

Chàng hướng sang chúng nhân gật đầu chào một lượt rồi bước ra khỏi khách điểm.

Mọi người giãn ra nhường lối, đưa mắt cảm kích nhìn theo.

Vừa ra tới phố, chợt có một con chim anh vũ rất lớn bằng con gà rừng, sắc lông trắng như tuyết sà xuống.

Hàn Tùng Linh ngửa lòng bàn tay ra, con chim liền đỗ vào đó, gương đôi mắt tròn xoe đen lấy nhìn chàng, há chiếc mỏ đỏ như son nói bằng tiếng người:

- Trong miếu, có người, trong miếu có người!

Hàn Tùng Linh vuốt bộ lông trắng phớt của nó, trù mến nói:

- Cám ơn Tuyết Nhi! Lần này ta không mang theo kiếm là một sai lầm. Nhưng người cứ yên tâm, chúng không tìm được đâu. Nào chúng ta đi thôi!

Con chim anh vũ lại nói:

- Tiểu Hàn! Đừng quên lời gia gia, người hãy vui lên.

Chừng như Tuyết Nhi thường nói câu đó nên mặc dù khá dài, nó vẫn nói được rất lưu loát. Nói xong vỗ cánh bay về hướng đông.

Hàn Tùng Linh nhìn theo, lẩm bẩm:

- Tuyết Nhi lúc nào gặp mình cũng nói câu ấy, nhưng liệu mình có vui lên được không? Hy vọng sẽ làm cho lão nhân gia ở chín tuổi được vui lòng...

Chàng ra khỏi cửa đông Trấn Sơn Quan, thi triển khinh công theo quan đạo lao đi vun vút.

Chừng hai dặm thì tới một khu rừng tùng. Hàn Tùng Linh chợt thấy một nhân ảnh từ sau một cây tùng lướt ra, liền dừng phất lại.

Đang đi nhanh mà đột ngột đứng lại giữ mình trầm ổn như thế, không phải chuyện bình thường.

Người kia cất tiếng khen:

- Hảo thân pháp!

Hàn Tùng Linh nhìn tới, thấy đối phương là một lão nhân trọc đầu áo xám, ngoài sáu mươi tuổi, chòm râu dài tới ngực và đôi mày rậm đã điểm bạc, đôi mắt nhỏ nhưng rất sáng, mũi to miệng rộng, dáng hơi thô nhưng trông vẻ chính khí.

Nhìn dáng người, nhất là đôi mắt tinh thoáng bức xạ thần quang, Hàn Tùng Linh biết người này là cao thủ nội gia thượng thặng.

Chàng chấp tay hỏi:

- Tôn giá tới đây là vì tiểu khả?

Lão nhân nhướn đôi mày rậm, nhìn chàng, một lúc mới cất giọng cầu nhàu:

- Oa nhi! Lão phu định kết làm bằng hữu với ngươi, thế mà chúng ta chưa kịp nói với nhau câu nào cho thân thiện ngươi đã làm ta cụt hứng!

Hàn Tùng Linh nghe nói vậy không khỏi sửng sốt nhưng chỉ trong thoáng chốc lấy lại giọng lạnh lùng nói:

- Giữa trời đông giá thế này, chẳng lẽ đây là nơi để nói chuyện thân thiện?

Lão nhân cười “hô hô” nói:

- Đông giá thì liên quan gì đến sự giao kết giữa chúng ta?

Lão chợt dừng lại, thay đổi đề tài:

- Oa nhi, nghe nói người vừa giết Tọa Địa Hồ Dư Phong Thành và hai tên thủ hạ của hắn, đúng không?

Hàn Tùng Linh cười nhạt đáp:

- Tôn giá nhận được tin tức thật nhanh! Đó mới là chính đề. Tại hạ không phủ nhận!

Chàng nói với thái độ thách thức, tỏ ra rằng đối phương có bố trí bao nhiêu người chuẩn bị trả thù mình cũng xem thường.

Lão nhân hiểu ngay tâm ý của chàng, cười nói:

- Oa nhi! Người nhầm rồi! Lão trọc ta tuy chẳng tuấn tú gì, nhưng thỉnh thoảng có soi gương, tự nhận rằng mình không quá đản đến nỗi bị xếp vào cùng hàng với hồ quần cầu đảng. Nếu người không tin thì cứ hỏi xem Ứng Thiên Tăng là hạng người nào?

Hàn Tùng Linh ngơ ngác hỏi:

- Chẳng lẽ tôn giá là vị Ứng Thiên Tăng Tề Hải Sinh danh chấn Quan Đông?

Lão nhân sờ lên cái đầu hói của mình nói:

- Lão trọc này tuy không đích thực là người xuất gia nhưng chưa bao giờ dối trá, càng không hèn kém tới mức lấy danh hiệu của người khác để gán cho mình!

Hàn Tùng Linh nghĩ thầm:

- Từ khi mình rời Trường Bạch Sơn, danh hiệu đầu tiên được người ta nói tới là vị Quan ngoại kỳ nhân Ứng Thiên Tăng Tề Hải Sinh. Nghe nói vị này không giao Kết với võ lâm trung nguyên, cũng rất ít quan hệ với các ẩn hiệp ở Quan ngoại. Không biết hôm nay đến tìm mình với mục đích gì?

Ứng Thiên Tăng Tề Hải Sinh nói tiếp:

- Người vừa nói lão phu tin tức linh thông, nhưng còn có người còn nhanh nhạy hơn ta nữa.

Hàn Tùng Linh hỏi:

- Tôn giá định nói là Quan Ngoại Tam Tinh chứ gì?

Tề Hải Sinh đáp:

- Bọn chúng cố nhiên là được môn nhân đệ tử truyền tin cấp báo rồi, nhưng còn người khác nữa.

- Ai vậy?

Ứng Thiên Tăng Tề Hải Sinh không cười cợt nữa, nét mặt chột trở nên trang nghiêm đáp:

- Người tới Quan ngoại mở rộng thế lực để quay về làm chủ trung nguyên!

Hàn Tùng Linh nghe nói biến sắc hỏi:

- Đó là mấy nhân vật Quan Ngoại Dật Tẩu Triệu Tông Nguyên và Thiên Nam Nhị Lão Khang thị huynh đệ?

Ứng Thiên Tăng Tề Hải Sinh gật đầu:

- Không sai!

Hàn Tùng Linh hỏi:

- Nhưng họ quan tâm đến hành động của tại hạ làm gì? Chẳng lẽ mấy nhân vật đó có quan hệ gì với Tọa Địa Hồ Dư Phong Thành?

Tề Hải Sinh đáp:

- Đơn giản là chúng quan tâm đến bản thân người thôi.

- Vì sao?

- Chúng đang nuôi ý đồ lôi kéo người vào tổ chức của mình.

Hàn Tùng Linh nghi hoặc nói:

- Lôi kéo tại hạ vào tổ chức thì có ích gì cho chúng?

Tề Hải Sinh cười nói:

- Oa nhi! Cái đó người tự nghĩ lấy thì hơn.

Lão chột hỏi sang chuyện khác:

- Oa nhi, lão trọc ta vừa giao kết với một người bằng hữu, người có biết là ai không?

Hàn Tùng Linh cười đáp:

- Tôn giá không thấy rằng hỏi câu đó là quá huyền ảo hay sao? Nếu hỏi ngược lại rằng tại hạ có một vị bằng hữu thì tôn giá có biết là ai không?

Tề Hải Sinh nói:

- Nhưng đây là người quen của người, sáu năm trước đã từng đưa người tới Hàn Thủy Giang.

Hàn Tùng Linh vội hỏi:

- Khổng Tước Chân Nhân?

Tề Hải Sinh gật đầu:

- Chính là lão Tạ Tiểu Hàn, lão trọc ta đã đoán ra từ trước rằng người chính là hài tử trong bức họa. Đương nhiên bọn muốn lôi kéo người cũng biết. Bây giờ người có muốn gặp lão đạo sĩ không?

Hàn Tùng Linh nhìn Ứng Thiên Tăng mới hỏi:

- Vị đó bây giờ ở đâu? Có phải đã liên kết với Quan Ngoại Dật Tẩu và Thiên Nam Nhị Lão rồi không?

- Không đâu! Lão đạo sĩ không muốn đi theo chúng. Bây giờ lão ta trốn ở đâu chỉ có một mình lão trọc ta biết mà thôi.

Hàn Tùng Linh thở phào một hơi, lại hỏi:

- Tôn giá đã kết giao bằng hữu với Khổng Tước Chân Nhân, tất hiểu rõ tính tình của vị đó?

Ứng Thiên Tăng đáp:

- Trước đây thì lão trọc ta không rõ lắm. Nhưng sau khi bị yêu nữ làm cho mất máu lão ta buộc phải thay đổi tác phong. Đương nhiên lão rất khổ tâm nhưng bắt buộc phải như thế.

Hàn Tùng Linh ngạc nhiên hỏi:

- Yêu nữ nào?

Ứng Thiên Tăng đáp:

- Nếu lão ta chịu nói thì người cứ đến gặp mà hỏi. Lão trọc ta không muốn nhiều lời.

Hàn Tùng Linh nghĩ thầm:

- Xem ra vị Ứng Thiên Tăng rất hiểu tính Khổng Tước Chân Nhân.

Chàng lại hỏi:

- Chẳng lẽ trong thiên hạ không có thuốc gì chữa được chứng mất máu cho chân nhân?

Ứng Thiên Tăng chợt hỏi:

- Oa nhi, người đã từng nghe nói đến ba tiếng Âm Mộng Cốc bao giờ chưa?

Hàn Tùng Linh nghe nói biến sắc hỏi:

- Có phải là tuyệt cốc ở Tử Kim Phong ở Ma Thiên Lĩnh, nơi Bạch Phong ẩn thân không?

Ứng Thiên Tăng nét mặt trở nên ngưng trọng đáp:

- Chính là nơi đó. Oa nhi, người đã biết được Âm Mộng Cốc, người nhất định có nghe danh Bạch Phong công chúa kiều diễm nhất thế, cũng nghe nói đến chuyện rất nhiều kỳ nhân dị sĩ táng thân trong cốc này. Trong số những nạn nhân có không ít nhân vật rất có danh đầu.

Hàn Tùng Linh hỏi:

- Có phải tôn giá định nói rằng dược vật chữa được chứng thất huyết của Khổng Tước Chân Nhân ở Âm Mộng Cốc không?

Ứng Thiên Tăng gật đầu:

- Không sai! Lão đạo sĩ hy vọng có bằng hữu vì mình mà xông pha vào chốn địa ngục đó!

Hàn Tùng Linh lắc đầu nói:

- Tại hạ không phải là bằng hữu của ông ta.

Ứng Thiên Tăng nghiêm mặt đáp:

- Vì thế mà lão không hy vọng vào người.

- Khổng Tước Chân Nhân hiện ở đâu?

Lão nhìn chàng nói thêm:

- Hàn Tùng Linh, Khổng Tước Chân Nhân đang trốn tránh bọn người của Triệu Tông Nguyên, người hãy nhớ kỹ điều đó.

- Tôn giá cứ yên tâm, tại hạ sẽ không hé răng cho bất cứ người thứ hai nào biết. Tề tiên bối, có lẽ sau này chúng ta còn cơ hội gặp nhau.

Ứng Thiên Tăng chợt cười “hô hô” nói:

- Oa nhi! Tề Hải Sinh này vốn rất muốn kết làm bằng hữu vong niên với người. Cho dù thế nào thì chúng ta không đến nỗi dùng binh khí gặp nhau đâu. Hôm nay lão trọc ta gặp người để nói bấy nhiêu thôi.

Hàn Tùng Linh cười đáp:

- Tùng Linh tin lời tôn giá. Ít nhất tại Quan ngoại này chúng ta không lấy binh đao gặp nhau. Còn sau này thế nào thì đến lúc đó hãy nói sau!

Ứng Thiên Tăng đáp:

- Rất tốt! Cứ tạm thời như thế. Lão phu đi đây!

Nói xong lướt vào rừng, chớp mắt đã mất tăm mất ảnh.

Hàn Tùng Linh ngăn người nhìn theo, tự nhủ:

- Người này đã ngoài sáu mươi tuổi, trước đây chưa có tiếng tăm gì, chỉ mới lừng danh ở Quan ngoại ba năm nay, chứng tỏ có một quá khứ bí ẩn, nhất định có quan hệ với võ lâm trung nguyên. Trước mắt mình nên hợp tác với ông ta. Không có lý do gì một nhân vật như Ứng Thiên Tăng Tề Hải Sinh tìm mình để nói những lời giả dối, như vậy là có thể tin được. Cần cẩn thận đối phó với bọn Triệu Tông Nguyên!

Nghĩ đoạn, chàng nhắm hướng nam lướt đi.

- o O o -